

Kelemen Lajos

Kis versek

(Eredet)

mező, forrás –
Isten néz a víz üvegén át,
egy vonásom,
álmaidra, Uram, emlékeztet legalább? –
nem volt megbízatás
egy hang talán – s a lég, mely gégémben
valami fonalat irritált
magamtól kezdtem nevedben,
érted írni
az állandóság
evangéliumát

(A kényelmetlen ágyból)

hogyne lennének rossz álmaim
néha – szeretem
a világot, az hat: hirtelen minden elég!
álmomban hát
Tahiti, Bergen vagy Kőszeg helyett
ott lakom végleg a vénség szigetén –
úszó földdarab!
ki sír, ki köszöni, hogy itt
az összes életrajzát fölköhögheti
s morog is egy-kettő
baltát meg rangot fitogtat
valami gyógyforrásról
regél: hogy ennek vize egyikünk miatt örökre
a kontinensen maradt;
nem is tud róla más, csak az eszkimók
s a magyarok; emezeknél
kötés és terápia ez, valamint
titkos történelmi adat

Kelemen Lajos (1954) költő, kritikus, szerkesztő.

(Persze, a franciák)

persze, hogy tanítottak bennünket
a franciák; mi világos? milyen
a félhomály széttáruló öle?
fogalmaztam magam is egy szép beszédet,
de valahogy
a hallgatással paralel beállt –
Istenemre, nem akarom
és mégis eszembe jutnak
bizonyos dátumok –
mind mérkőzés, csata,
leválaszthatatlan ez már rólunk
mint az, hogy Adynak
Párizs volt Adyért
a hivatala

(Az ég bizonyos)

mi, magyarok s az ég bizonyos
alakzatai
valahogy összepasszolunk; szeker, kasza,
medve, nagykutya, vagy a pajzs –
és: óh, a tavasz: tarlókon és szívekben, midőn
hógöncöt napfény metsz miszlikbe
s figyel Isten, de keményen,
ügyünkre, melyben elhasalva élünk
és főlegyenesedve függőlegesbe – ha bevettük
a rendes adagot,
néha az eszméket is úgy, akár a drogot,
mi tanyázunk, föld-ég, erővonalaidban és
mindkét oldalon – holott
a szegénység pl., mondják, már előrement
sima falak mentén, mintha el is tűnne;
a lázadás pedig jön és megy –
ismerjük: amikor hajszálon függ minden,
és gyönyörű a törvény piruettje